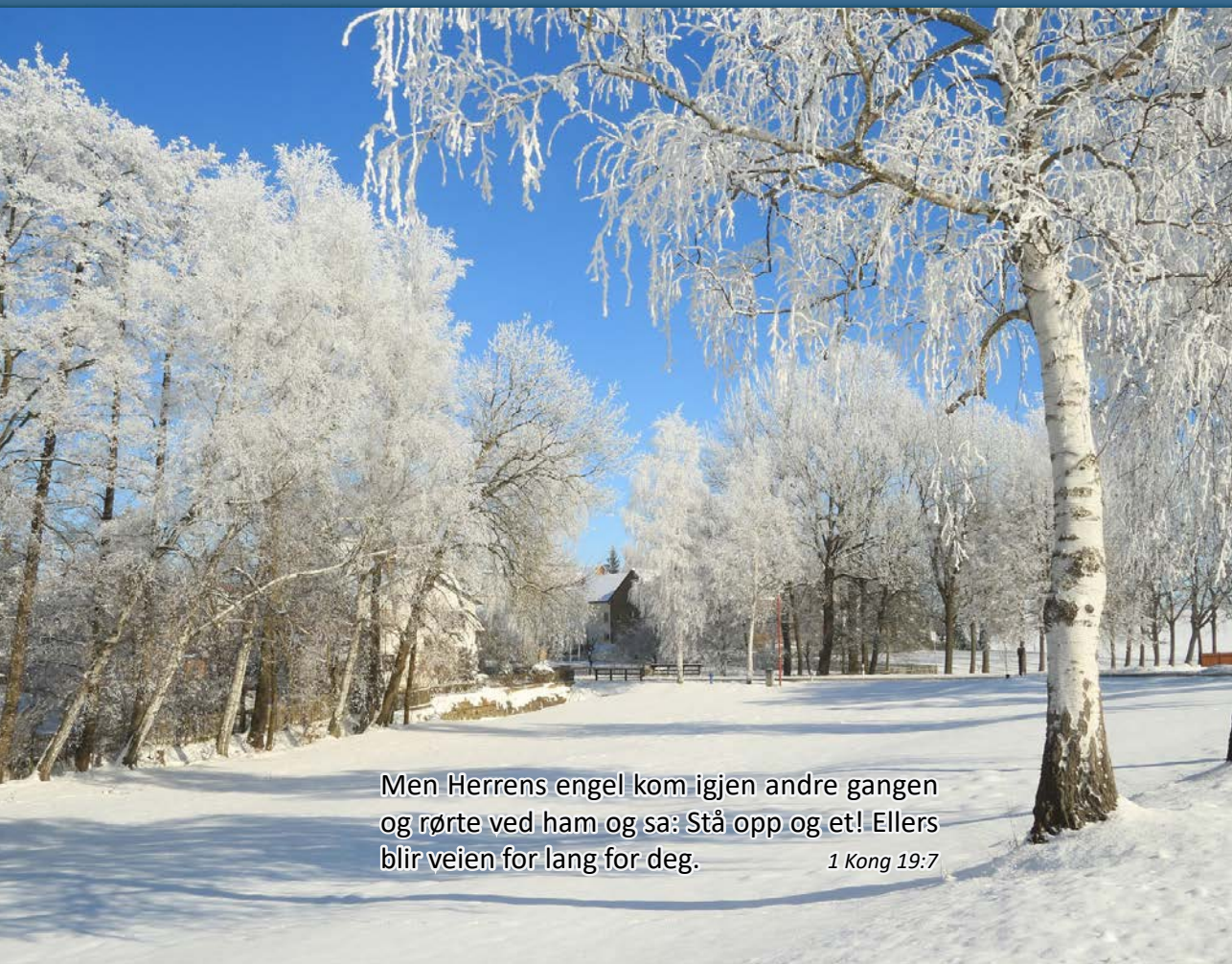

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

1/2023
32. årgang

Men Herrens engel kom igjen andre gangen
og rørte ved ham og sa: Stå opp og et! Ellers
blir veien for lang for deg. *1 Kong 19:7*

I dette nummeret:

Hvem elsker Jesus?

En uvurderlig skatt

Hvordan bør Joh 3,16 oversettes?

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, Controller Finn-Widar Knutzen, lærer Kåre Nordpoll

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, Controller Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankgiro: 7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Jærprint
Tlf: 952 99 844

Foto på forsiden:
Mali Ancor
Pixabay

Hvem elsker Jesus?

Leder. Av Olav Hermod Kydland 4

Di rettferd er min bunad

Sang. Av Anders Hovden 7

Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi

Andakt. Av Hans Erik Nissen 8

Farer i kristenlivet

Hverdagskristendom. Av Ragnar Opstad 8

En uvurderlig skatt

Bokklipp. Av Adolph Saphir 10

Følge tomme avguder og vart sjølv tomme

Bibelforum. Av Kjell Helland 14

Vokt meg som din øyesten, skjul meg under dine vingens skygge

Bokklipp. Av Ole Langeland 19

Adam – Kristus

Bokklipp. Av C.O. Rosenius 20

Nei til kvinnelige prester og nei til kvinnelige predikanter

Fra troens slagmark. Av Jan Jensen 20

Samfunnet med Jesus og den benådede synder

Bokklipp. Av Olav Valen-Sendstad 23

Korsets nytte

Bokklipp. Av Christian Scriver 25

Gamle brønner og gamle murer

Bokklipp. Av Dag Risdal 26

Hvordan bør Joh 3,16 oversettes?

Aktuelt emne. Av Olav Hermod Kydland og Eivind Gjerde 29

**En underfull Frelser er Jesus for meg,
Han kjente den nød jeg var i.
Min straff og min pine tok Jesus på seg,
Og jeg som var skyldig, gikk fri.**

(Nr. 241 vers 2 i Sangboken)

Hvem elsker Jesus?

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Guds ord slår fast at Gud er kjærlighet (1 Joh 4,19). Det er ikke bare noe som er karakteristisk ved ham, men det er hans sanne vesen. Dette kommer tydelig fram overfor oss mennesker i den såkalte "lille bibel": *"For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv."*

GT vitner om hvordan Gud ved sitt utvalgte folk, Israel, elsket verden ved å sende sin Sønn for å frelse den.

Hvem er Jesus?

Hva sier Guds ord om hvem Jesus er. Bibelen vitner og sier at Jesus er Guds enbårne Sønn fra evighet av. Han har alltid eksistert sammen med Gud Fader og Den Hellige Ånd. Alt er skapt av ham og til ham.

Men i tidens fylde kom han til jord, født av jomfru Maria i Davids stad, Betlehem (Joh 1,14; Gal 4,4). Med andre ord: Jesus er sann Gud og sant menneske.

Ved sine ord og gjerninger åpenbarte han Gud for sine disipler og andre. Hans ord er Guds ord, og hans gjerninger er Guds gjerninger.

På Golgata tok Jesus all verdens synd på seg og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Han ble gravlagt, men sto opp fra de døde den tredje dagen og sitter nå ved Guds høyre hånd i himmelen. Han ber for sine og vil komme igjen for å dømme levende og døde.

Det karakteristiske ved de første kristne

Det karakteristiske ved de første kristne leser vi i Apg 2,42: *"De holdt urokkelig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene."*

Det er viktig for oss i dag også å holde fast på Guds ord, ved brodersamfunnet, natt-

verden og bønnene. Det er tegn på en levende forsamling når det skjer.

For Jesus og apostlene var GT deres bibel, det vil si Guds Ord.

Om GT leser vi i 2 Tim 3, 16-17: *"Hele Skriften er innåndet av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettferdighet, til opptuktelse i rettderdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning."* Med andre ord: GT er Guds hellige og inspirerte ord og nyttig til all god gjerning.

Men Guds ord er ikke begrenset til GT, også NT er Den treenige Guds ord.

Jesus sier i Joh 14,15: *"Dersom dere elsker meg, da holder dere fast på mine bud."* Likedan sier han i vers 23: *"Om noen elsker meg, da holder han fast på mitt ord, og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham."*

Jesu ord er ikke bare dem han selv uttaler, men også det hans utvalgte apostler sier, for en apostel er en utsending fra Jesus med fullmakt til å tale på hans vegne. Derfor kan vi si at GT, Jesu uttalte ord og apostlenes ord er Den treenige Guds ord.

Hva vil det si å tro på Jesus?

Å tro på Jesus vil si å ta sin tilflukt til Jesus, komme til ham og oppgi seg selv og lyde Jesus under alle forhold.

Den som tror på Jesus, blir erklært rettferdig, blir gjenfødt og får Den Hellige Ånd som gave og pant. Alt dette viser oss Guds kjærlighet, å ta imot Jesus er å ta imot Guds kjærlighet.

Enhver som er blitt frelst, ønsker å leve og tjene Jesus på den måten Guds ord lærer oss. Det vil si i samsvar med det dobbelte kjærlighetsbudet, elske Gud og elske sin neste (Matt 22, 37, 39).

Derfor kan vi si at alle dem som elsker Jesus holder fast ved hans bud og ord. Men bare dem som er rettferdiggjort, gjenfødt og har fått Den Hellige Ånd kan elske Jesus og holde fast ved hans ord selv om vi ofte svikter.

Hos den som elsker Jesus, tar Den treenige Gud bolig i hans/hennes hjerte (se Joh 14,21,23!).

Men, sier Jesus videre, at den som ikke elsker ham, holder ikke fast på hans ord (vers 24 a).

Guds Sønn er fra evighet av

For de første kristne og de bibeltroende gjennom hele kirkehistorien er Jesus Kristus den viktigste personen i universet. Vårt forhold til ham avgjør vår tilstand i evigheten, enten evig frelse eller evig fortapelese under Guds vrede og dom.

Guds ord taler om at Jesus alltid har vært til. (Jes 9,3; Mika 5,1; Kol 1,17; Heb 1,8-10; Åp 1,8)

Gud Fader, Gud Sønn og Gud Den Hellige Ånd er fra evighet av – en sann Gud fra evighet til evighet, udødelig og evig.

Den athanasianske trobekjennelse punkt 6 uttaler: “Men Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånds guddom er én, herligheten er like stor, majesteteten like evig.”

Bibelen taler klart om at Jesus er Guds enbårne Sønn og sant menneske født av jomfru Maria i Davids stad Betlehem (Salme 2; Luk 2).

Den som nekter at Jesus er Guds Sønn fra evighet av og sant menneske født av jomfru Maria, elsker ikke Jesus og har gjort Gud Fader til en løgner.

Guds ord sier også at Jesus tok all synd på seg og døde en stedfortredende død for alle mennesker.

De som fokaster dette og tror ikke at Jesus døde en stedfortredende død, stod opp igjen fra de døde og er en soning for verdens synder, elsker heller ikke Jesus (1 Joh 2,2; Rom 3,25).

Livets to utganger

Guds ord lærer at det er to utganger av dette livet, og det er ingen som taler så klart og så mange ganger om dette som Jesus selv (Joh 3,16; 3,36; Matt 25,41,46; 23,33; 2 Tess 1,9!)

I dag er mange som avviser denne lære om de to utganger av livet, evig liv eller evig fortapelse. Med andre ord: De bøyer seg ikke for Jesu ord, men sier imot.

Følgelig den som fornekte Jesu ord om fortapelsen, elsker ikke Jesus.

Abort - fosterdrap

Ikke bare dogmatiske spørsmål skaper strid i dag, men også etiske spørsmål i Bibelen setter mange såkalte kristne spørsmåltegn ved.

Hva sier så Guds Ord om abort (fosterdrap)? Det er brudd på det 5. bud: Du skal ikke slå i hjel. Ikke noe menneske har fått mandat til å ta liv. Følgelig er abort synd.

Biskop Per Lønning uttalte i 1975 at abortloven er en markert stillingstagen for et hedensk menneskesyn.

Den som foretar abort eller sier ja til fosterdrap, elsker ikke Jesus, for Den treenige Gud sier at abort er drap.

Tjenestedelingsprinsippet

Alle Guds barn er likeverdige overfor Gud, men det er forskjell på tjenester og funksjoner.

Selv om alle Guds barn er likeverdige for Gud, taler Skriften om at hyrde/forstander-, eldste- og forstanderfunksjonen er forbeholdt den troende mann som Herren har utrustet og kalt til denne oppgave eller tjeneste. Det er begrunnet ut fra skapelse, syndefall, forløsning og et Herrens bud (1 Tim 2,11 ff; Ef 5,22 ff; 1 Kor 14,34 ff). De som går imot dette prinsippet og lærer likestilling, bryter da med Guds lære.

Homofilt samliv

Den norske kirke (Dnk) har to likeverdige syn på ekteskapet. Det bibelske og tradisjonelle lære om at ekteskapet er en livsvarig pakt mellom én mann og én kvinne. Det andre

synet er “enkjønnnet ekteskap”, enten mellom to menn, eller mellom to kvinner. Men Bibelen fordømmer homofile seksuelle forhold, og kaller det “skammelig utukt” (Rom 1,27) og sier at de som lever i slike forhold ikke skal arve Guds rike (1 Kor 6,9-10). Følgelig kan vi si på grunnlag av Jesu ord i Joh 14,24 at de som lever i denne synd og de som holder med dem, elsker ikke Jesus, for de går imot Jesu bud.

De som lever i forskjellige synder

I 1 Kor 6,9-10 sier Guds ord: *“Eller vet dere ikke at de som gjør urett ikke skal arve Guds rike! Verken horkarer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn, eller tyver eller pengegriske eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike”* (se også Gal 5,19-21!)

Følgelig sier Guds ord at ingen som lever i synd, elsker Jesus, men Jesus ønsker at alle

mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse (1 Tim 2,4).

Frafalne og vranglærere

Guds ord advarer mot vranglærere og frafalne og sier i 2 Joh 9: *“Hver den som slår inn på avveier og ikke blir i Kristi lære, har ikke Gud. Den som blir i læren, han har både Faderen og Sønnen.”*

Med andre ord: Verken vranglærerne eller de frafalne elsker Jesus, for de slår inn på avveier og forkaster Guds hellige ord.

Avslutning

Hele kirkehistorien vitner om at Jesus selv, Guds ord og bud har vakt strid, splittelser og partier. Bare de som holder fast ved Bibelen og Bibelens vitnesbyrd om Jesu person og gjerning, hans ord og bud, elsker Jesus.

Men Jesus ønsker at alle mennesker skal komme til sannhets erkjennelse og bli frelst. □

Di rettferd er min bunad

Anders Hovden 1902

1.

Di rettferd er min bunad, mitt ljose sjelelin,
min hovudkrans, mi krunga, min skatt, mitt perleskrin.
Du gav meg alt av nåde til vern mot domens våde,
du dyre Frelsar min.

2.

Eg går i arbeidsklede og høyrer til dei små,
men tenkjer tidt med glede: Det vert ombytte på;
når snart mi livssol glader, eg for min Gud og Fader
skal som ein engel stå.

3.

Å, du som hardt deg mødde* i vår tronge kår
og stridde, leid og blødde og sona syndi vår,
du til Guds barn meg kalla. Hjelp at eg ei må falla
ifrå mitt barnekår!

4.

Din augnestein eg vere, til eg er slokna sæl!
Din ljose engel bere til paradisi mi sjel!
Då kverv dei siste skuggar, du inn til ro meg ruggar,
ja, då er allting vel.

* mødde = trøytta, utarma, Jes 53,4-5
(Nr. 247 i Sangboken)

Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi

AV HANS ERIK NISSEN

Kjenner du spørsmålet: Hvordan vil det bli med meg på det siste? Du har kanskje besøkt en av dine kjære på et pleiehjem, og da kan du ikke la være å tenke på om du også skal komme dit en dag.

Av og til tenker du vel også på om du kommer til å bli så psykisk svekket at du ikke lenger kan fatte noe. Det er underlig å se hvor lenge troen på Jesus og frelsen i ham kan være levende i et svekket sinn. Men for noen kommer den dagen da heller ikke Jesu navn blir hørt med gjenkjennelsens glede.

Eier jeg troen når jeg ikke lenger forstår noe?

Gud har svar til oss: *“Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi.”* Det Ordet ble oppfylt første gang, da Israel ble frelst fra dødsengelenes hånd. Siden har det skjedd for hver eneste kristen som har levd livet under Jesu blod.

Din og min frelse er ikke avhengig av hva vi ser. Den avhenger av hva Gud ser. Han sier ikke at hvis vi ser blodet, vil han skåne oss for sitt ødeleggende slag. Det er ikke vi, men Gud som skal se blodet.

Jesu blod har uendelig verdi i Guds øyne.

Når alt kommer til alt, er blodet det eneste han ser etter hos oss. Han ser ikke etter kreftene og evnene våre.

Israelittene var trygge i husene sine. Blodet vitnet for dem. Slik er det også for deg, som har din sak gjort opp med Gud. Jesu blod er din frikjennelse. Det som betyr noe, er ikke det du greier, men det en annen har gjort i ditt sted.

At Gud alltid ser Jesu blod, gir det urolige hjertet ditt hvile. Ikke noe av det vi kan gjøre, holder mål. Men Gud ser det rensende blodet når du tar din tilflukt til Jesus. Derfor vil hans hånd ikke ramme deg, men han vil holde sin velsignede hånd over deg.

Hvil i det Gud ser! La hans nåde være din eneste redning. Den holder i liv, i død og i evighet.

(“Ett er nødvendig”, 3. nov.) □

Farar i kristenlivet

AV RAGNAR OPSTAD

“Eg bed dykk, brør: Tak vel imot dette formaningsordet!” (Heb 13,22).

Vi har hatt TV ei tid. Eg ser og høyrer gjerne på nyheitene. Når det er ferdig eller blir uinteressant, er det fort gjort å skifta kanal. Då kan det fort gå både ein og to timar. TV er ein tidstjuv. Eg har fått vekk mange kanalar, men har framleis altfor mange att.

Plutseleg kan det dukka opp pornografiske nakenbilete.

I tillegg har vi all banninga og, ikkje minst, misbruk av Guds namn på engelsk og norsk.

Trur vi at slik påverknad er ufarleg? Det er ikkje berre farleg, det er synd å gi plass til det! Eller er det kome så langt med oss at vi ikkje eingong reagerer? Litt misbruk av Guds namn er vel ikkje så farleg? Det kan vi vel lett

oversjå når det som vi ser på er så interessant og fengslende?

Er det ikkje Jesus som skal eiga vårt syn og vår høyrsel?

Vi har fått verda inn i stova, og verda og mitt eige kjøtt har stor makt. Eg kan av og til kjenna meg heilt overmanna og hjelpelaus.

“Redd jeg er for verden, redd jeg er for meg.”

I tillegg har vi mobiltelefonen, nettbrett og PC.

Det kan vera så mangslags interesser som tek vår tid og som vil føra oss bort frå det eine nødvendige. Det treng i seg sjølv ikkje alltid vera noko galt, tvert imot, men djevelen veit kor du og eg er svakast, og når det nest beste tek plassen til det beste og eine nødvendige, då blir det galt. “*Marta, Marta! — — —*”

Det let seg gjera å vera fanga av ei eller anna synd. Det kan vera gjerrigheit, havesykja eller synd mot det 6. bod, ja, det kan vera kva som helst.

Ordet i Mat 18,8-9 har talt til meg i det siste:

“Om handa di eller foten din freistar deg til fall, hogg dei då av og kast dei frå deg! Det er betre for deg å gå halt eller vanfør inn til livet, enn å ha begge hendene eller begge føtene og verta kasta i den evige elden.

“Og om auga ditt freistar deg til fall, riv det då ut og kast det frå deg! Det er betre for deg å gå einøygd inn til livet, enn å ha begge augo og verta kasta i helveteselden.”

I 5 Mos 17,16-17 blir det åtværa mot at ein konge skal halda mange hestar. Han skal heller ikkje ta seg mange koner “så hjarta hans ikkje skal koma på avveggar. Han skal heller

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro som pdf som vedlegg til e-mail. Dersom du ønsker det, vennligst oppgi ditt navn og adresse + din e-mailadresse til btpost@bibelsk-tro.no

ikkje samla seg mykje sølv eller gull.” Når ein innrettar sitt liv mot Guds vilje, så vil det før eller seinare straffa seg. Det var her det gjekk galt for kong Salomo.

“ — — — *ikkje samla seg mykje sølv eller gull.*” Det er vanskeleg for den gjerrige å gje, anten han er rik eller fattig. Det er nok mest vanskeleg for den rike. Farisearane var pengekjære og gjerrige, sjølv om dei gav ti prosent og vel så det. Er vi ikkje forvalttrar av alt vi har fått av Herren? Då burde det vera om å gjera å forvalta det rett. Men Herren elsker ein glad gjevar. Er det eit ork for deg å gje? Det er det for den gjerrige. Kven kan ikkje kjenna seg skuldig her!

Det som blir lagt av fast av oss til misjonen, går greitt; det blir ein vane, så det gjev vi med glede. Men når eg blir minna om å gje av våre såkalla “eigne” pengar til ei gåve, då merkar eg mang ein gong at eg kan vera pengekjær og gjerrig. Så det er langt att til den fattige enkja som gav av sin fattigdom alt det ho åtte, alt det ho hadde å leva av. Dei fleste av oss rikingar gjev av vår overflod.

Du kristne ungdom, lær deg å gje fast til Guds rikes arbeid. Legg av litt kvar veke. Du treng ikkje gje så mykje, men det er lettare å gje når du legg av litt fast og gjer det til ein vane. Og får du sjå deg fri og løyst i evangeliet, i det du har i Jesus, vert det endå lettare å gje, og du vert ein glad gjevar.

Til sist:

Kong David hadde teke seg fri og var ikkje med i striden, og han hadde god tid til å gå opp på taket og sjå seg ikring — — —. Vi treng ikkje gå opp på taket. Vi kan berre sitja i stova eller du kan sitja for deg sjølv på rommet ditt. Der finn du det du vil sjå! Der kan du få sjå ting som kan henda fylgjer deg heile livet.

“Vær forsiktig lille øye hva du ser — — —.”
“*Den som ser — — —*” (Matt 5,28).

Vi står midt i ein kamp om vår sjel. Det gjeld himmel eller helvete. Det er det som gjer synda så farleg. Synd er å krenkja Den Heilage - og gjeva Den Heilage Ande sorg. □

En uvurderlig skatt

AV ADOLPH SAPHIR

Hvis en engel fra himmelen som hadde vært for Guds trone i tusenvis av år, kom ned til jorden for å bo blant oss og var villig til å tale til oss om sin kunnskap og de guddommelige ting, tenk hvor ivrig vi ville vært for å møte ham, og hvor oppmerksomt vi ville verdsette hans ord.

Men Bibelen er bedre enn noen slik himmelsk budbringer. Bibelen er gitt oss av Gud selv, som den beste og mest fullkomne lærer. Han har i sin uendelige visdom tilpasset både saken og måten til våre behov og vår stilling i denne verden.

Gud har åpenbart for oss ting som englene ønsker å se. Hva kan være mer dyrebart enn Hans egen tale og Hans egne ord, som avslører for oss Hans hjertes innerste tanker og formål? Vi burde sannelig åpne Bibelen med den største takknemlighet. Her er virkelig en uvurderlig skatt.

Å, hvor jeg elsker ditt ord! Det er "kosteligere enn gull, ja fint gull i mengde, og søtere enn honning, ja honning som drypper av kakene".

Vi burde aldri åpne Skriften uten en følelse av dyp ærbødighet og takknemlighet. Som en har sagt: Ordet er himmelen som taler på jorden. I dem hører vi den levende Guds røst. (A. Monod).

Når vi leser Skriften bør vi nærme oss med ærefrykt og ærbødighet, med et oppmerksomt sinn og et alvorlig hjerte som tørster etter kunnskap. Å hvor takknemlige vi burde være for denne åpenbaring fra Gud, for dens fylde

og enkelhet, for de store sannhetene den viser oss og de små rådene den inneholder, for dens lære og trøst; fortidens historie og fremtidens profetier, de helliges eksempel og de forskjellige opplevelsene til Guds barn.

Hvis vi taler om vår plikt til å lese Skriften, bruker vi et svakt og mangelfullt ord, som ikke i det hele tatt samsvarer med sakens virkelige natur og den kristne følelsen. Der det er ærbødighet, kjærlighet, tillit, der det er glede i samværet med Gud, der burde vi ikke se på lesingen av Skriften som en plikt. Det sier seg vel selv. Å lytte til Guds stemme er ikke en av mange plikter, men det er kilden så vel som regulatoren for alle plikter. Det er ikke bare en gjerning som vår samvittighet forestår er riktig, men hele vår samvittighet, hengivenhet, vilje, sinn, og hele vårt indre menneske, får lys og styrke fra dette Ord.

Vi føler at det er like nødvendig å lese Skriften som mat er nødvendig for å opprettholde livet, og like nødvendig som å puste inn ren og frisk luft. Det er en nødvendighet, ikke en tvang av ekstern art i motsetning til vår natur og som en mekanisk byrde som er lagt på oss. Det er en nødvendighet i den forstand at hele vårt åndelige liv spør etter det og ikke kan blomstre uten det.

Er ikke en av grunnene til vårt sløve og svake åndelige liv at vi ikke puster tilstrekkelig bibelsk luft? Prekener og religiøse bøker inneholder ikke tilstrekkelig ozon som er det spesielle kjennetegnet på Guds ord.

Les hele Skriften

Skriften er en sammenhengende helhet. Forsøm ikke de historiske, profetiske eller læremessige delene. Glem ikke Ordspråkene eller det lille brevet til Filemon. Tenk ikke på at det ikke finnes mat for sjelen i Krønikerbøkene.

Gud har gitt oss helheten, og det betyr at

Bestill Bibelsk Tro
for 2023 og få
nr 5 og 6 for 2022

vi skal bruke helheten, for det hele *“nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til optuktelse i rettferdighet”*.

Vi protestanter snakker mye, og til tider noe skrytende om vår store ærbødighet og kjærlighet til Bibelen. Er vi ærbødige i sannhet? Elsker vi Bibelen, ikke bare som en lærebok som vi kan samle bevis for vår rette lære, et våpenskjold vi velger for å beseire våre motstandere, men elsker vi Bibelen som Guds åpenbaring, der tankene og hjertene våre skal påvirkes og formes? La oss være virkelig disipler, elever - ikke velge eller avvise det vi synes, men motta alt vår Herre så nådig har skrevet til vår instruksjon.

Selv om vi med takknemlighet leser bøker der mennesker deler sine tanker og erfaringer, må vi alltid - ikke bare i teorien - la dem være i en underordnet stilling. Jo mer Bibelen er fremtredende, jo større vil vår dømmekraft og innsikt bli, og jo mer vil vi virkelig få fordel av menneskers skrifter. En flittig studie av Skriften vil sette oss i en virkelig situasjon, der vi ikke er treller under mennesket og bli villige til å lære med takknemlighet fra alle Herrens tjenere.

Har en kristen på sitt dødsleie noen gang angret på at han brukte for mye tid på å lese Bibelen og for lite tid på å lese menneskenes skrifter? Men mange av Guds folk har uttrykt beklagelse over at de ikke har studert Guds ord mer. La oss da oppføre oss som de ville ha gjort, hvis deres liv hadde blitt forlenget. La oss starte

nå, slik de ville gjort med det alvorlige og klare lyset fra sine siste dager. Slik de så at det var godt, klokt og velsignet å starte. La oss ta tid til regelmessig og flittig lesing av hele Skriften.

Les Skriften sammenhengende

Det er sant at hvert Guds ord er rent. Kostelig er hvert uttrykk, og vi bør meditere på en enkelt linje eller vers for dybden er uuttømmelig. Men foruten dette øyeblikkets lesing og meditasjon, burde det også være en mer nøye og sammenhengende lesning. Noen ganger som vi dveler ved hvert ord ser vi ikke betydningen av et helt kapittel eller brev. Konsentrer dine tanker om lesingen av Skriften, og bruk deretter intellektet ditt på det som du gjør på andre bøker.

Alvorlig eller ærbødig lesing inkluderer en indre holdning, oppmerksomhet og anstrengelse i sinnet. Guds Ånd er lovet deg til å avsløre og anvende Skriftens sannheter. Men ett resultat av Åndens innflytelse er at du ærlig anvender dine tanker på det du leser i Bibelen. Hvis vi leser med en slags mental lammelse, med en mystisk følelse av å utføre en plikt som på en eller annen måte vil være til nytte for oss, misforstår vi Bibelens natur. Den brukes av Ånden til å overbevise, instruere, trøste, og veilede. Ved det får vi forståelse, samvittighet og følelser.

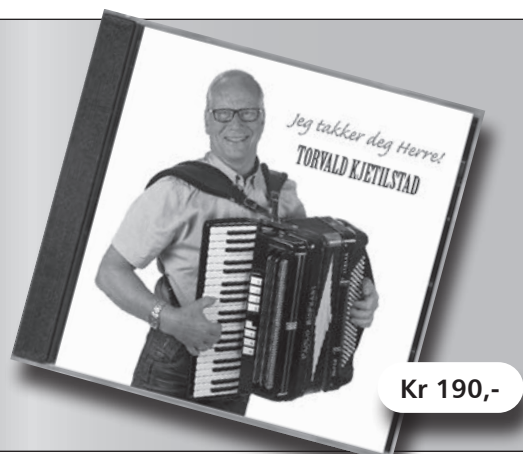
I Bibelen har vi derfor historier, argumenter, poesi, ord og prinsipper, forslag og appeller. Alt som er i oss påvirkes av dette Ordet, og jo mer Ånden hjelper oss, jo mer vil alle våre mentale

CD

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

og moralske evner bli brakt til aktivitet når vi leser Skriften. Igjen sier jeg: La oss ofte ta rikelig tid til å lese Bibelen, med bønn om Guds nåde til å se dens innhold.

Bibelens praktiske egenskaper for dagliglivet

La oss alltid huske at Gud har gitt oss sitt ord for at vi kan finne Ham! Det er ikke mat for vår nysgjerrighet, materiale til å gjøre oss dyktigere og mer lærde. Det er heller ikke gitt som lettelse fra dysterhet eller gi mer trygghet ved en overfladisk godkjennelse av læresetninger og løfter. La oss bruke boka til guddommelig oppbyggelse i tro. Da vil vi snart innse at den er lønnsom. Bibelens praktiske karakter vil da i økende grad vise seg for oss.

Gud og Gud alene er livet. Han har liv i seg selv, og Hans ord har også liv. Hans ord har ikke bare gode ting med seg, men det som er den første og essensielle forutsetningen for alt godt - det er livet.

Ordet levendegjør (Heb 4,12), og når det blir gjenkjent som Guds røst, er det kraftig. Kristi ord er ånd og liv (Joh 6,63). Det blir derfor sammenlignet med et lite, ubetydelig frø, som virker når det mottas i god jord. Når frøet spirer så vet vi ikke hvordan – men da kommer det først blader, deretter aks, og til sist hele korn i akset. Når Guds ord blir mottatt som det, forblir det ikke i oss som en død og treg masse, bare et tilskudd til vår kunnskap, men det er kontinuerlig aktivt og vokser i våre tanker og ord, i vår karakter og vandring. Og hos noen gir det hundre fold, hos noen seksti fold og hos noen tretti. Det er skrevet at vi skal legge til side alt som hindrer og “ta med saktmodighet imot det ord som er innplantet i dere” (Jak. 1:21).

Vi skal ta vare på Ordet, skjule det i hjertet vårt, passe på at fienden ikke tar det fra vårt minne og vår kjærlighet.

Igjen er dette levende og kraftige ordet som et sverd. Det “er levende og kraftig og skarperer

enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer hjertets tanker og råd” (Hebr. 4:12). Med en mest trofast og søkende nøyaktighet analyserer det motivene våre. Det skiller mellom natur og nåde, ånd og kjød, det gamle livet og oppstandelseslivet. Det splitter, der vi i vår blindhet og selvtilfredshet forestiller oss at alt er rent og behagelig for Gud.

Dermed er Ordet et sant og tydelig speil, der vi kan se oss slik vi er. Et speil med det formål at vi ikke skal se på det, men inn i det, slik at Ordet blir ikke brukes av oss i henhold til Guds formål, med mindre vi ser oss selv i det. At vi ser på Bibelen som et fantastisk speil av verden og kirken, øker bare vår skyld når vi forsømmer å se oss i dette speil. Som David var, så er VI mannen!

Uttrykket “Kjenn deg selv” har fra fjerne tider vært et råd for menneskelig visdom. Men rådet glemmer en stor vanskelighet: “*Svikefullt er hjertet, mere enn noe annet, og ondt er det*” (Jer. 17,9).

Hvem andre enn Gud kan kjenne den mystiske kilde som er livets spørsmål? Gud alene kjenner og gransker hjertet. Vi trenger derfor et speil som mennesket ikke kan skaffe. Dette speilet viser trofast vår sanne tilstand! Men i det ser vi også Herrens ansikt fra himmelen, som er vår rettferdighet og hvis skjønnhet lyser over sine troende, slik at Faderen kan glede seg over dem.

Frø, sverd, speil – dette er tre sider av Skriftens praktiske karakter. Når vi leser det i henhold til Guds hensikt, utøver Ånden en vidunderlig innflytelse på oss. Inntrykk av en evig karakter mottas. Herrens innflytelse går til hjertet, hvorfra tanker og gjerninger fortsetter. Nåden er vår lærer, og vår disiplin kommer gjennom Ordet.

Guds omgang med oss omfattes av disse to store leksjoner - vår synd og behov - og Hans

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

nåde og fylde. Ordet dører og gjør levende – tar bort vårt eget liv og gir oss oppstandelseslivet – viser oss at vi er intet og gir oss Kristi rikdom.

Skriften egentlige ende er alltid trøst! *“Trøst, trøst mitt folk”* er Bibelens motto. Men Guds trøst er i rettferdighet og sannhet. Synden i kjødet blir fordømt - livet blir gitt ved Kristi rettferdighet.

Verden og det naturlige sinns trøst er basert på et ufullkomment syn (tror det er mindre ondt enn det er), og på det falske synet av skapningen (det håper det skal bli bedre). Det ignorerer synd og unndrar seg korset. Det ydmyker ikke mennesket. Det fører ikke gjennom døden til livet.

Det er ikke slik med Guds trøst. Det er en trøst med oppstandelse etter korset.

Ordet gjør oss vis til frelse og hvilket håp vi har.

Verden tar ofte feil når de mener at dyktighet og klokskap er visdom, og kaller noen ganger den sanne visdom for dårskap. Men Skriften lærer oss at sann visdom er ovenfra, at Kristus er vår visdom og at enden på denne visdom er frelse. Likevel favner denne visdommen sannhet i alle jordiske plikter og forhold.

Hvis vi blir ledet av Ordet, hvis vi søker Guds rike og Hans rettferdighet, hvis vi har blikket rettet mot Hans løfter og det som er der oppe, hvis vi vandrer med Ham i ydmykhet og tro, vil våre sinn være klare og rolige, våre ord nøkterne, sannferdige og vennlige, våre handlinger rette og vise. Vårt forhold til våre medmennesker skal rose og pryde evangeliets lære.

Å, hvor vakre og fullkomne Guds forordninger er i Skriften. Å hvor velsignet og attraktivt våre liv ville være hvis vi fulgte Gud i alle ting, både i verdslige og åndelige, innvendige og ytre! Hva sivilisasjonen prøver, men bare forsøker overfladisk, det har Guds ord allerede innsett radikalt.

Kristus i Skriften

Bibelen er en bok for livet, men bare de som ønsker å bruke den for livet, kan komme inn i dens sanne mening. Bibelen er lønnsom, men bare når vi leser som disipler som ønsker å

kjenne Kristus. Guds barn leser ikke Skriften for tømme dens fylde, men for å få det de trenger for nåtiden. Det er allikevel slik at de ofte samler skatter de da knapt forstår, men som brettes ut senere.

Når de leser Ordet der Kristus er hovedsaken, erfarer de troende at Faderens forsyn og Åndens anvendelse får Skriften til å gi direkte veiledende, formanende og trøstende mening for dem. De ser dermed ikke bare de grønne enger, men Gud selv legger dem der, og de får alt som er gunstig og forfriskende for deres sjel fra den himmelske Hyrde.

På samme måte forstår de at de må lese med flid og meditasjon, ikke løpe så hurtig forbi steder der er skjulte skatter, men grave dypt for å oppdage det edle gull.

Våre hjerter og liv må utformes i samsvar med dette store og alvorlige ord. Vi vet at vanskelighetene med å forstå Ordet ikke er intellektuelle, men åndelige - i hjerte, samvittighet og vilje. Derfor er studiet av Skriften basert på selvfornektelse.

I den fantastiske salme 119, har vi en utrolig lærerik beskrivelse av holdningen og disiplinen til en som elsker Ordet: *“Fra enhver ond sti har jeg holdt mine føtter borte for at jeg kunne holde ditt ord”*. *“Bøy mitt hjerte til dine vitnesbyrd og ikke til vinning”*. *“De tvesinnede hater jeg, men din lov elsker jeg”*.

De som ønsker å se de skjulte ting i Ordet ber: *“Hvem merker hvor ofte han feiler? Forlat meg mine lønnlige synder”*

Uansett hva Ordet er og gir, så er det slik på grunn av dets forhold til Kristus. Er Guds ord rensende og levende? Det er fordi Kristus er livet. Er det kraftig? Det er fordi Kristus er Guds kraft. Er det skarpere enn noe *“tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg”*, så er det fordi Kristus er *“satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt”*. Og vi ser at Kristus må skille mellom den Peter som bekjenner Ham som Guds Sønn og den Peter som bare har sans for det som hører menneskene til.

Kløver Ordet sjel og ånd? Det er fordi

Kristus vet hva som bor i mennesket, fordi Han ser Natanael når han er under fikentreet og Han ser fariseerne som tenker ondt i deres hjerter.

Sier Ordet: *“Og ingen skapning er usynlig for hans åsyn, men alt er nakent og bart for hans øyne som vi har med å gjøre”?*

Det er fordi det talte og skrevne Ord er identifisert med Herren selv, hvis øyne er som luende ild. Og Faderen har overgitt Menneskesønnen hele dommen.

Blir Ordet omtalt som den sanne melk og sjelens nærende mat? Det er fordi Kristus er livets brød. Omtales Ordet som lyset som skinner

i mørket? Det er fordi Kristus er lys og visdom.

Essensen i Skriften er at i Frelseren har du alt som angår liv og gudsfrykt. Den sjel som har funnet Jesus Kristus, ser Ham alltid gjennom Skriften.

Jesus er døren der vi kan komme inn i Ordet. Når vi kommer til Jesus, kommer vi i besittelse av Ordet, for Han har og er Ordet til evig liv. De er Hans, og bare Han kan gi dem (Joh. 17,14). Når vi har Ordet ved og i Ham, så finner vi Ham i hver del av Skriften.

(Oversatt til norsk ved Knut Hegle) □

Følgde tomme avgudar og vart sjølv tomme

AV KJELL HELLAND

“I det året kong Ussia (Asarja) døydde...”

Det er som kjent litt ulike dateringar av det som skjedde i gammaltestamentleg tid. Bibelsk oppslagsbok set året til 736 før Kristus, andre har 740. No spelar det ikkje så stor rolle om det er 736 eller 740, poenget er å få vita så nokolunde når dette skjedde, slik at det me les om ikkje svevar i lause lufta. For meg er det i alle fall av betydning å vita slik omtrent når

ting i gammel tid gjekk føre seg, slik at eg får ei ramme å setja det inn i.

Jesaja si profettid var lang, for det står i første verset av boka hans at han fekk synene sine i dei dagane då Ussia, Jotam, Akas og Hiskia var kongar i Juda, og det vert ein dryg periode. Til saman vert det i alle fall 50 år, kanskje lenger.

Jødisk tradisjon vil ha det til at Jesaja leid martyrdøden under Manasse (2. Kong 21),

Bibelsamling på Audnastrand 2023

Velkommen til bibelsamling på Audnastrand leirsted 19. - 23. juli 2023!

Talere: Øyvind Samnøy og Gunnar Holth
Program kommer i Bibelsk Tro nr. 3/2023

Info/påmelding:
e-mail: btpost@bibelsk-tro.no
eller
Jarle Goa, mobil: 48008507

ein konge som vert rekna som den verste av kongane i Sør-riket, og det seier ikkje lite. No omvende han seg mot slutten, og det finst ei bok i dei apokryfe skriftene som heiter Manasses bøn.

No vel, nok om det.

Bakteppet for Jesaja si forkynning

Korleis var så tida då Jesaja fekk profetkallet sitt? Fredrik Wisløff fortel at Ussia si lange regjeringstid (52 år) hadde vore ei tid for gjenreising i Sørriket. For før han kom til makta, var landet utplyndra av krig, næringslivet låg nede og ein del av murane rundt Jerusalem var rivne. Åndeleg sett hadde det vore ei djup forfallstid, der avgudsdyrking fortrenge sann gudstru.

Men med Ussia vart det endring i dette. Han sette forsvaret i stand, og det oppstod ei blømingstid for landet. Både han og son hans prøvde å fremja sann gudstru. Så ytre sett var det ei lukkeleg tid for Sør-riket.

Ytre sett. For folk nytta velmaktstida til å leva eit liv i overdådighet og lettsinn. Grove folkesynder åt om seg, og det var ei skrikande kløft mellom fattig og rik. På den storpolitiske arena braut Assyria seg fram, og mellom småstatane oppstod eit press til å søkja saman for å verja seg. Etter Ussia sin død, i Jesaja si profettid, vart både Syria og Nordriket erobra med ti års mellomrom, og assyrrarane pressa på for og å leggja under seg Sørriket og Jerusalem og.

Midt i dette levde altså Jesaja som profet i Sør-riket. Kongane og stormennene der såg til Egypt for hjelp, men Jesaja åtvara innstendig mot det og viste hen til trua på Gud som einaste redning: *“Dersom de vender om og held dykk i ro, skal de verta frelste. I stilla og tillit skal dykkar styrke vera.”*

Men dei ville ikkje.

Slik er bakteppet for profeten Jesaja si profetgjerning. Når han stig fram i Ussia sitt dødsår, er både Syria og Nord-riket sjølvstendige, men i løpet av hans profettid må som nemnt begge rika gje tapt for assyrrarane.

Kven er Herren?

Her må me stansa opp lite grann og spørja: Kven var det Jesaja såg? Det var Herren. På hebraisk står det JHVH, og sidan ordet manglar vokalar, er det ingen som veit den rette uttalen. Ei tid meinte ein at Jehova var rett, seinare gjekk det over til å bli Jahve. Jødane kallar det Adonai (min Herre). Vidare er det interessant å leggja merke til at Septuaginta (den greske omsetjinga av GT) omset med Kyrios, og at dette vert vidareført i NT. I Joh 21:7 les me at Johannes seier til Peter: “Det er Herren”, altså Jesus. Og her er det ordet Kyrios som er brukt. Dermed var det Jesus Jesaja fekk sjå.

Namnet JHVH møter me første gong då Moses fekk sjå den brennande klungerbusken i ørkenen. Der presenterte Gud seg som “eg er”, og i NT ser me at Jesus brukar denne tittelen om seg sjølv. Eg er det sanne vintreet. Eg er den gode hyrding. Eg er veggen, sanning og livet og så vidare.

Elles er det underleg at andre som Gud openberrar seg for, sig til jorda fullstendig overvelda. Men korleis Jesaja reagerte på synet av Herren står det ingenting om. Eigne kjensler i møte med det han opplever, held han for seg sjølv. Jeremias er ein heilt annan type. I boka hans møter me personen Jeremias, får innblikk i hans enormt skiftande tankar og kjensler. Ikkje så med Jesaja. Her er det bodskapen som er alt. Kanskje kan me seia det slik: Jeremias er kunstnaren, Jesaja forskaren.

I denne kallsopplevinga til Jesaja støyter me på nokre merkelege vesen som vert kalla serafar, og dette skal vera den einaste gongen Bibelen omtalar slike. I ørkenen skulle Moses laga ein serafslange og setja den på ein staur, men det vert noko anna.

Serafane er englevesen. Ordet seraf kjem frå det hebraiske verbet saráf, som betyr å brenna.

Serafane ropar “kadásj, kadásj, kadásj, adonai (JHVH tsevaåt, melå kål ha æretz kevodá”. Heilag, heilag, heilag er Herren Sebaot. All jorda er full av hans herlegdom.

Heile skaparverket prisar Gud. Frå alt som er skapt, stig det uavlateleg opp ein lovsong utan ord. Han skal ha æra.

Hebraisk parallellisme

Elles er det mange som er opptekne med å finna ut korleis universet er blitt til. For meg er det nok å vita at Elohim skapte det i opphavet, eller som det står i Salme 33,9: *“For han tala, og det skjedde, han baud og det stod der.”*

Måten dette vert uttrykt på her i Salme 33:9 er veldig interessant, for den er eit godt døme på hebraisk poesi. Ikkje det at innhaldet er eventyr og fantasi, for innhaldet er reelt nok, men uttrykksmåten er kunstnarisk. I våre germanske språk er me vane med at det er mykje rim i poetiske uttrykk, men i hebraisk kjem poesien til

syne gjennom det som vert kalla hebraisk parallellisme. Det vil seie at noko vert sagt på to ulike måtar. Han tala, og det skjedde er jo akkurat det same som han baud og det stod der. Tala – skjedde, baud – stod der. Dette fenomenet vil du finna mykje av i GT, ikkje minst hos profeten Jesaja.

Forkynnargjerninga sin grunnvoll

Eg er ein mann med ureine lepper, sanna Jesaja. Han har sjølvinsikt og vedkjenner at han er ein syndig mann som reknar med å måtta døy. Men det skjer ikkje. I staden kjem ein av serafane bort til leppene hans med ein gloande stein frå alteret. Han vert reinsa og får høyra: *“Misgjerninga di er teken bort, og synda di er sona.”*

Ordet for sona er her kafår, som har grunnbetydninga “dekka over”. Dette viser til at ofra i den gamle pakt ikkje i seg sjølv kunne gjera soning, men dekkja over synda til det eigentleg offer kom. Soninga som skjedde på altaret i tempelet og som peikte fram mot Jesus offer på Golgata, var blitt gyldig for Jesaja. Verknaden av Jesu soningsverk var ein realitet i hans liv. Han starta forkynnargjerninga på syndsforlatinga sin grunnvoll.

Inn det eine øyra og ...

“Kven vil gå for oss?” Kallet til forkynnargjerninga hans kjem frå Gud. Den treeinige. Og eg må spørja: Visste Jesaja kva han gjorde, då han svarte: *“Sjå, her er eg. Send meg!”* Visste han kva det innebar? Igjen: Eigne tankar, kjensler og vurderingar held profeten for seg sjølv.

No vel. Jesaja vert med ein gong informert om korleis rammene for forkynninga hans vil koma til å sjå ut. Det vert sagt til han, og legg merke til den hebraisk parallellismen: *“Gå av stad og sei til dette folket: Høyr og høyr, men forstå ikkje! Sjå og sjå, men skjønna ikkje!”*

Tenk: Dei skal høyra igjen og igjen, men ikkje festa seg ved det. Dei skal sjå om att og om att, men ikkje ta det til hjarta. På norsk har me uttrykket om at det går inn gjennom det eine øyra og ut gjennom det andre. Det var akkurat det som ville skje gjennom Jesaja si forkynning.

Bok:

*“Levende forkynnelse
eller tomme ord?”*

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

Ikkje særleg oppløftande for den unge profeten. Men han skulle få vita kva han gjekk til.

Og dette skulle gå heilt og fullt i oppfyljing. Det viser både Konge- og Krønikebøkene på ein tydeleg måte.

Det feite hjarta

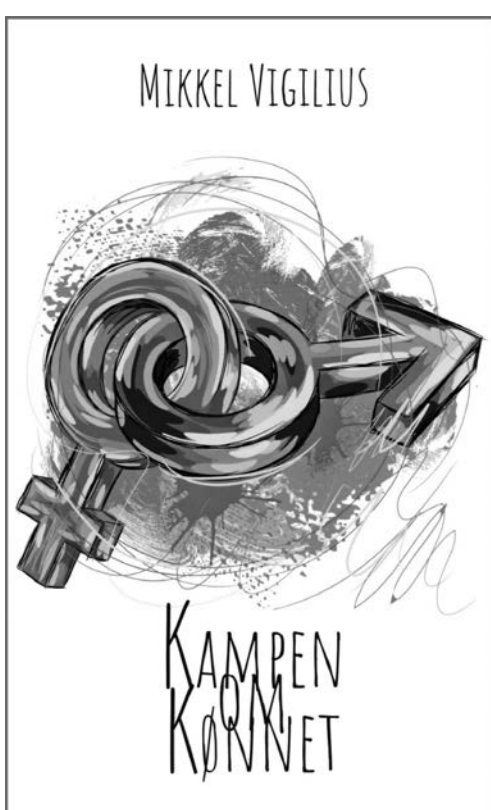
Men det vart sagt meir til han: *“Gjer hjarta sløvt på dette folket, gjer øyro tunghørde og klin augo til, så dei ikkje skal sjå med augo og høyra med øyro, og slik at hjarta ikkje kan skjøna og venda om, så det kan verta lækt.”*

Forkynning hans skal rett og slett verka forherdande. Og når det gjeld dette å giera hjarta sløvt, brukar 1938 - omsetjinga ordet “hardt”. Dette kan sjå ut som ein motsetnad, men det er det ikkje, for grunnteksten fortel at det eigentleg handlar om å feita hjarta opp. Det skal leggjast feitt rundt hjarta, slik at det vert upåverkeleg,

slik at ingen ting skal nå inn. Hjarta skal verta kjenslelaust, impregnerert.

Alle andre stader i Bibelen når det er tale om feitt, så handlar det om velstand, rikdom og overflod, men her har me det eine unntaket.

Legg elles merke til kor konkret det hebraiske språket er. Ikkje sjå med augo. Ikkje høyra med øyro. Men så kjem det noko underleg i konklusjonen. Her er det nemleg tale om at hjarta ikkje skal forstå. Til vanleg er det jo slik at når det er tale om forståing, så gjeld det forstanden, det gjeld hjernen. Men saka er den at når det gjeld forholdet til Gud og det å innsjå sin eigen fortapte situasjon når ein lever borte frå han, så handlar det om å forstå med hjarta. Den som det gjer, ser kva det heile dreiar seg om. Den som forstår med hjarta innser at eit liv utan samfunn med Jesus har kurs mot undergang og fortaping.

“Til mann og kvinne skapte ham dem.”
(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særleg den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka ”Kampen om kjønn” belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgerisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31) □

Til landet er tomt

Så spør profeten: *“Kor lenge, Herre?”* Han anar at det er eit tidsperspektiv inne i dette. Og svaret kjem med ein gong: *“Til byane er øydelagde og folketomme, og husa utan menneske, og landet er audt og ligg som ei øydemark. Herren skal driva menneska langt bort, og det vert audt og tomt i landet.”*

Sagt med andre ord: Profeten skal tala landet tomt. Resultatet av at dei ikkje vil høyra på han er øydelagde og folketomme byar, eit aude land og eit bortdrive folk.

Og det er ikkje ei fjern og ubestemmeleg framtid som her vert skildra. Det er ganske nært. I løpet av nokre få år skal ein stor del av det verta oppfylt og i løpet av 120-130 år og framover resten..

Så spør du gjerne: Korleis?

Fjorten år etter denne Jesaja si kallsoppleving (722) erobra Assyrarane Nord-riket og førte folket bort til Assyria. I 2. Kong 17 les me frå vers 6: *“I det niande året til Hosea tok assyriarkongen Samaria og førde Israel (altså folket i Nordriket) bort til Assyria.* Han let dei bu i Halah og langsmed Habor, ei elv i Gosan, og i byane i Media. Slik gjekk det av di Israels-borna synda mot Herren sin Gud, han som hadde ført dei opp frå Egyptarlandet og fridd dei ut or handa på egyptarkongen Farao. Dei ottast andre gudar og ferdast etter skikkane hjå dei heidningefolka som Herren hadde drive bort for Israels-borna, og etter dei skikkane som kongane i Israel hadde skipa til.”

Følgde tomme avgudar og vart sjølv tomme

Heile kapittelet fortel om kva Israelfolket gjorde og er vel verd å lesa og studera. I eit kort samandrag kan det seiast at dei bygde offerhaugar og brende røykjelse, reiste støtter og Astarte-bilete, dyrka kalvane som Jeroboam hadde støypt, tilbad himmelhæren og dyrka Baal, vraka Guds ord og bod, var stivnakka og ville ikkje høyra på profetane. Resultatet av dei heile kan samlast i det som står i vers 15: *“Dei fylgde dei tomme avgudane og vart tomme sjølve.”*

Vers 23: *“Til sist støytt Herren Israel (altså*

Nord-riket) bort frå åsynet sitt, slik han hadde sagt gjennom alle profetane, tenarane sine. Så vart Israel ført bort frå landet sitt til Assyria, og der har dei vore til denne dag.”

Landet vart tomt for folk.

Sør-riket fekk litt meir tid til å tenkja seg om. Ca 130 år. Så gjekk det likeins med dei. Same utvikling mot undergang. Profeten Jeremias talte både seint og tidleg til folket, men han fekk oppleva det same som Jesaja at folket hørde ikkje på han. Me les i 2 Krøn. 36, frå vers 15: *“Seint og tidleg sende Herren, deira fedrars Gud, orda sine til dei gjennom sendeboda sine. For han hadde medynk med folket sitt og bustaden sin. Men dei spotta sendeboda frå Gud og vanvørde orda hans og håna profetane hans, til Herrens harme mot folket hans vart så sterk at det ikkje fanst noka botevon lenger.”*

Folket vart ført til Babylon. Det frodige landet, landet som flaut av mjølk og honning, låg audt etter dei og vart litt etter litt til ei øydemark.

Guds ord til Jesaja hadde gått i oppfylling.

Den vesle flokk

Men dette er ikkje det siste Jesaja får høyra. Herren seier lite grann meir til profeten. Han talar til slutt om Israels rest. Den vesle flokk (v 13): *“Men liksom det vert ein stuv att av terebinta og eika når ein feller dei, såleis skal eit heilagt sæde vera den stuv som vert att av folket.”* Dette er den såkalla vesle flokk, som alltid har funnest i Israel, uansett korleis tidene var, og som alltid vil finnast, både i Israel og i den kriste forsamlinga utover jorda. Det er dei som har si frelse i Jesu blod og held seg til han.

Derfor står det i songen:

Hvor salig er den lille flokk som Jesus kjennes ved! I ham, sin Frelser, har den nok nå og i evighet. □

Vokt meg som din øyesten, skjul meg under dine vingers skygge

AV OLE LANGELAND

“Vokt meg som din øyesten, skjul meg under dine vingers skygge.” (Salme 17,8)

David var en av de fattige som ikke kunne hjelpe seg selv. Ikke satte han sin lit til seg selv og ikke til andre mennesker, men til Herren, som var hans Gud og Frelser.

Han stod i et særlig fortrolig samfunn med Gud, og hadde en enfoldig, barnlig tro til ham og hans ord. Her ber han, idet han erkjenner sitt eget intet og føler hvor kjær Gud hadde ham i Messias, som han trodde på etter forjetelsene.

Vokt meg som din øyesten, sier han. Øyet er det ømmeste på legemet og det man er mest omhyggelig med. Og vi vet hvordan øyestenen ligger vel beskyttet inne i øyehulen.

Så øm og omhyggelig er Gud, din Fader. For deg, troende sjel. Så vel beskytter han deg. Hvorfor skulle du da frykte for ondt? Erkjenn hans kjærlighet til deg og elsk ham igjen!

Be med David: Skjul meg under dine vinger, dine nådevingers skygge, og skjerm meg for de ugudelige som vil ødelegge meg. Jeg vil si til dem som håner meg for noe, at jeg har satt min lit til deg.

Sett din lit til Gud, troende sjel, skjul deg under hans vingers skygge. Du går i fare hvor du går, ja blant dragne sverd. Du har mektige fiender, djevelen, verden og kjødet. Og din egen makt er intet verd. Derfor be: Vokt meg som din øyesten, skjul meg i Jesu sår.

Ja, brødre i Herren! Så ømt betrakter Gud dere også når han tukter og straffer, når han tillater verden og falske brødre å forfølge dere med sine tunger som med et skarpt sverd.

Men du som hater og lyver på og sårer Guds barn, husk at du rører ved Guds øyesten!

Det er Jesus du forfølger, og det vil falle deg hardt å stampe mot brodden.

Kjære Gud! Bevar ditt fattige barn, skjul meg i Jesu sår. Du ser det et mange som lurert på meg. Hold meg i live på dine veier, og bevar meg til et evig liv i deg selv, o Jesus. Amen.

Mel: Stille er min sjel hos Gud.

Inn i Jesu favn deg giv.
Han skal deg ei slenge hen
Satan til et tidsfordriv,
nei, han er så tro en venn.
La det storme som det kan,
du skal komme vel til land.

(Fra andaktsboka “Guds råd til frelse”, 6. august. 3. utgave. Jarlberg fellesforening for den indre misjon). □

“Normløst”

“Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

Adam – Kristus

AV C. O. ROSENIUS

“Liksom de mange kom til å stå som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal de mange komme til å stå som rettferdige ved den enes lydighet” (Rom 5,19).

Altså – verden er like fullt og helt frikjøpt og oppreist i Kristus, som den er fallen og fortapt i Adam. Den får det evige liv i Kristus likeså uforskyldt, som den fikk synden og døden i arv fra Adam.

Arven fra Adam ser og kjenner vi alltid, både i oss selv og i verden omkring oss. Men arven i Kristus kan vi ikke se eller kjenne på naturlig måte. Den møter oss alene i evangeliet, og kan bare mottas ved troen.

Så kan da hver enkelt av oss bare komme og ta imot det som alt er vunnet oss og gitt oss.

Vi kan fritt og for ingenting la oss iføre “den beste kledning”, og hele livet igjennom, uforstyldt finne nåde for alle synder og feil som ennå henger ved oss. Aldri mer skal synden tilregnes oss, eller loven fordømme oss. Aldri mer vil Gud være vred på oss, men med evig, uforanderlig kjærlighet elske oss og favne oss som sine barn og arvinger, så lenge vi ved troen blir i Kristus.

Å, evige nåde. Å, evige frihet. Kristus er nå for Guds åsyn for å åpenbares for vår skyld. Kristus er hellig, rettferdig og fullkommen for oss, og vi rettferdige, hellige og fullkomne i ham.

(Fra “Kristus – vår rettferdighet”, 17. dag) □

Nei til kvinnelige prester og nei til kvinnelige predikanter

AV JAN JENSEN

For å forstå denne artikkelen må leserne erkjenne at jeg anser hele Den Hellige Skrift, Bibelen, både Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente som sanne, og som en beskrivelse av historiske hendelser som har funnet sted.

Det Gamle Testamentet, som historisk kilde, er bekrefte gang på gang av arkeologiske funn, og Det Nye Testamentet er jo basert på vitneforklaringer fra de menneskene som gikk sammen med Jesus. Bibelen er derfor norm og grunnlag for kristen tro og derfor er det Bibelen, Jesu og apostlenes lære, som avgjør om kvinner skal være prester eller ikke.

Først vil jeg skrive litt om menn og kvinners verdi overfor Gud. Gud, Herren skapte først

mannen, Adam, og kvinnen er skapt av Adams ribben kan vi lese i 1 Mos 2,21-23: *“Da lot Gud Herren en dyp søvn komme over mennesket, og mens han sov, tok han et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt. Og Gud Herren bygde av det ribben han hadde tatt av mannen, en kvinne, og førte henne til mannen. Da sa mannen: Denne gang er det ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt. Hun skal kalles manninne, for av mannen er hun tatt.”*

Vi ser her at Adam gir kvinnen navn slik som Adam gav navn til fuglene og dyrene. Av mannen er kvinnen skapt. Det er et faktum.

Nå er det falt noen tungt for brystet at det står “hjelper” i Bibelen, og i disse enhetens

tider der de herskende innstillinger er at alt og alle skal være fullstendig like og kjedelige, så vil disse menneskene finne en annen betydning av det hebraiske ordet, og derfor oversette det annerledes enn til “hjelper” på dansk. Om disse menneskene virkelig interesserte seg for hva Bibelen, og dermed hva Gud egentlig sier, ville de nok bli overrasket over hvor høyt Gud setter kvinnen.

Om ordet – hjelper – brukes det to ord på hebraisk: ASAH eller AZR. AZR er en guddommelig hjelp. Hjelp til mennesker hvor Gud indirekte er med, hvor ASAH anvendes som hjelp til den hjelpeløse, en hjelp hvor Gud kun direkte er med.

I 1 Mos 2,18, der Gud vil skape en hjelper til Adam, brukes betegnelsen AZR, altså en hjelper som er helt på høyde med Adam.

Slik som menn og kvinner er like i verdi for Gud, har de likevel forskjellige roller og oppgaver å utfylle i menigheten og i familien.

Når så menn og kvinner er like verdifulle overfor Gud, hvorfor da et nei til kvinnelige prester og predikanter?

Fordi underordningsprinsippet spiller en avgjørende rolle i Bibelen og kristendommen. Jesus kaller mennesker til etterfølgelse av Ham. Jesus er underlagt Gud Fader og gjør hans vilje. Som kristne menn og kristne kvinner har vi plikt til å underordne oss under Gud Fader

og Jesus Kristus og Apostlene. (Apostlene er utsendinger med samme myndighet som Jesus, for de taler og handler i hans sted).

Gud har bestemt at mannens rolle er å være den øverst ansvarlige for sin kone og sine barn. Bibelen taler om underordning i Ef 5,21-25: *“Underordne dere under hverandre i Kristi frykt. Dere hustruer! Underordne dere under deres egne menn som under Herren. For mannen er kvinnens hode, likesom også Kristus er menighetens hode – han som er sitt legemes frelser. Likesom menigheten underordner seg under Kristus, så skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting. Dere menn! Elsk deres hustruer, likesom også Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den”*.

Det er også viktig å se på at Jesus kun kaller menn til apostler og ikke kvinner. Jesus, som jo brøt hver eneste av fariseernes religiøse konvensjoner, og som vendte alle mennesketanker på hodet. Han kunne, om han ville, så enkelt som ingenting ha valgt kvinner til apostler, men det gjorde Han ikke, fordi menn og kvinner i Jesu øyne er like i verdi, men har forskjellige oppgaver i kirke og hjem.

I 1 Tim 2,11-15 skriver Paulus: *“En kvinne skal ta imot læren i stillhet, hun skal underordne seg. Jeg tillater ikke en kvinne å opptre som lærer eller å være mannens herre, hun skal være i stillhet. For Adam ble skapt først,*

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Kr 100 + frakt

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s 31).

deretter Eva. Og Adam ble ikke dåret, men kvinnen ble dåret og falt i overtredelse. Men hun skal bli frelst gjennom sin barnefødsel, så sant de holder ved i tro og kjærlighet og helliggjørelse, med sømmelighet”.

Paulus begrunner forbudet mot kvinnelige lærere i menigheten med at det strider mot skapelsens orden, samt Evas rolle i syndefallet. Derfor er forbudet ikke tidsbestemt, men står fast til alle tider.

Bibelen sier nei til kvinnelige prester, fordi en prest er hyrde (leder) og lærer, og nei til kvinnelige forkynnere, fordi forkynnelse er undervisning i den kristne tro.

Bibelen sier ja til kvinnelige menighets-tjenere (jf.: 1 Tim 3,8-13), men disse må ikke være skilt jf.: 1 Tim 3,12. Hele vers 8 til 13 er krav til menighetstjenere, og derfor skal en kvinnelig menighetstjener også oppfylle kravet om ikke å være skilt, samt de andre kravene å være verdige, ikke baktalende, men være edruelige, trofast i alle ting (vers 11). Hun skal ikke oppfylle kravet om å være husets Herre (vers 12). En kvinnelige menighetstjener i dag kan være leder eller medarbeider i kirkens lekestue, kirkens barnarbeid eller medarbeider i kirkens diakonale arbeid. Det strider ikke mot Bibelens lære.

Når det dreier seg om tjenesten som “evangelist”, så synes jeg at man noen ganger hopper litt for fort til konklusjonen om at det

ifølge NT er en tjeneste som kvinner kan ha.

La oss se på hva Det Nye Testamente forbinder med ordet “evangelist”. Vi møter bare to eksempler på noen i NT som er evangelister, og de er begge menn: Filip (Apg 21,8) og Timoteus (2 Tim 4,5). I den siste teksten – 2 Tim 4,5 – peker verset og konteksten i retning av at Timoteus gjerning som evangelist omfattet menighetsforkynnelse og læreundervisning i menigheten. Jeg er med på at Filip i Apostelgjerningene omtales som en som drog omkring og forkynte evangeliet for ikke-kristne (Apgj 8,26-40). Men noen tekster (bl.a. 2 Tim 4,1-5) tyder på at tjenesten også omfattet menighetsledelse i nystartede menigheter, og at det til og med var tale om en lederrolle som fortsatte (i Timoteus tilfelle i Efesus), etter at det var innsatt eldste i menigheten (Apgj 20,28; 1 Tim 5,17 ff.). Det er ikke vanskelig å forstå hvorfor kirkesamfunn med vekt på biskopembete (som de amerikanske Episcopalians), har pekt på Timoteus som den første biskopen i kirkens historie. Han var “evangelist”, men når en ser på det ansvar han ivaretok, og den myndighet han hadde som evangelist, får man inntrykk av at han var leder for lederne. På den bakgrunn vil jeg ikke bruke det nytestamentlige ord “evangelist” om en tjeneste som er åpen for kvinner.

Jeg mener derimot at troende kvinner kan ha en vitnetjeneste hvor de vitner om hvordan

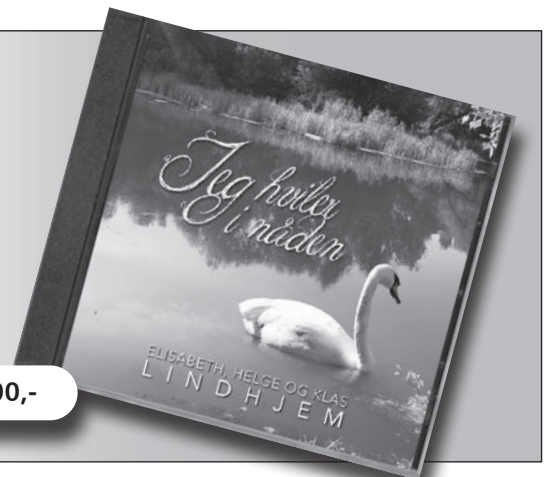
CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

de møtte Jesus, og hvor de vitner om hva Han har betydd for dem og hvor de oppfordrer mennesker til å komme til den kristne kirke for å høre mer om Jesus. Det kan vi lære om i beretningen om den samaritanske kvinne i Joh 4,7-42.

Som troende kristne er vi bundet av Bibelen og dens syn på rollefordeling i menigheten. Vi er ikke interessert i moderne moter, hva tidsånden eller hva et ikke-troende flertall i befolkningen mener,

Som kristen er vi kun interessert i hva Bibelen, Jesus og apostlene sier. Herren har jo

gitt sitt folk sine anvisninger for at alle troende kristne kan tjene Ham med god samvittighet og glede.

Kilder

Jeg har i artikkelen sitert fra Bibelen, 1992-oversettelse av Det Gamle testamente, Det danske Bibelselskab.

Til videre lesing anbefales: Frøkjær-Jensen, "Det positive nej til kvindelige præster", Kolon 1985 og "Kvinder på Herrens mark", Hovedland 2007. □

Samfunnet med Jesus og den benådede synder

AV OLAV VALEN-SENSTAD

"Derfor skal mannen forlate far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Denne hemmelighet er stor, men jeg tenker hermed på Kristus og menigheten" (Ef 5, 31-32).

Det samme bilde er også beskrevet i Salomos høysang.

Som mann og hustru fra foreningens øyeblikk er ett – enda de er to – så blir også en synder ved troen forenet i Jesus Kristus. Og det som

er "pakten" mellom mann og kvinne i deres gjensidige hengivelse, det er troen fra syndernes side og syndernes forlatelse fra Jesu side. For det er ved syndernes forlatelse at Jesus vies og forenes til synderen som synderens rette ektefelle, brudgom og herre. – Men liksom den utvortes forening og paktsstiftelse mellom mann og hustru alltid etterfølges av et inderlig skjult, hemmelighetsfullt selvhengivende samliv, så må også synderens forening til Jesus ved syndernes

CD

"Jesu kjærlighet"
med sang av ungdomskoret Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

forlatelse og hans rettferdighet etterfølges av et inderlig, skjult hemmelighetsfullt samliv.

Og i dette samliv blir også Jesus og synderen ett, enda de er to. Jesus i synderen og synderen i Jesus (Joh 15,4).

Dette bilde om ekteskapet mellom Jesus og synderen har en praktisk side som er vel egnet til å belyse hva det er å ha visshet om sin Herre og Frelser.

– Det hender jo ikke så sjelden at det kan “komme knuter på tråden mellom ektefolk, ja det hender endog i mangt et ekteskap at den ene begynner å tvile på den annens oppriktige kjærlighet, – og det er en fryktelig plagsom tvil for hjertet. – Det er ikke annerledes i forholdet mellom Jesus og synderen heller når en ser hvor snar en selv er til det onde, hvor ofte en er utro mot Jesus, hvor ofte en gjør vanære på hans navn, så kan det titt komme en forferdelig tvil opp i hjertet: Mon han lenger har samfunn med meg? Mon jeg enda står i pakten? Mon ikke forholdet mellom oss er gått istykker? – Og det vet vi, at det er forferdelig for hjertet å måtte plages med uvisshet om hvorvidt forholdet er i orden.

Når slike vanskeligheter melder seg i et jordisk ekteskap, da er det på den ene side å få visshet om sin ektefelles kjærlighet ved å se på seg selv, og på den annen side umulig å leve i et godt og sant forhold uten at en bekjenner sin egen skrøpelighet og utroskap for å få tilgivelse.

Akkurat slik er det også i forholdet mellom Jesus og synderen: Det er umulig å leve i et godt og sant forhold til Jesus uten alle vegne å ha den åpne, fortrolige ånd med ham at en kan fortelle

alle ting om sig selv, bekjenne sine synder for ham, vedgå sine mange utro og ulydige tanker, ord, lyster og gjerninger.

Men det er også umulig å bli forvisset om Jesu kjærlighet ved å se på seg selv. For ser en på seg selv, så ser en jo bare sin uverdighet, så en må finne det ganske utenkelig og umulig at Jesus kan elske en så vanartet sjel. –

Vil du bli viss på din ektefelles kjærlighet, så gi akt på hansandel og ferd, på hans tale og tilsagn. Av hansandel og ferd kommer der en slik tillit i deg at du kan føle deg viss på at det er sant når du får høre: “Jeg har deg hjertelig kjær –“.

Slik også med Jesus. Gi akt på hans ferd ogandel, gi akt på den måte han omgås deg og andre.

Selve denne hans ferd må gi og virke en tro og tillit i ditt hjerte, så du kan være aldeles forvisset om at det er sannhet han taler, når han til sine tider på en særegen måte lar deg få høre av ham: “Jeg har deg inderlig kjær – du er min rette venn – det er intet som kan skille oss”.

Ja, det er en rett visdom å få lære, at til visshet om frelse må en aldri se etter noe inni seg selv, men se etter Jesus utenfor en selv. Gi akt på ham i Ordet, i skriften, i forkynnelsen.

Ektefeller pleier å gi hinannen en ring til troskapstegn. Den ene gir den annen sin ring, og hver av dem bærer nå på sin finger den annens ring, der det er inngravert den annens navn. Så kan enhver av dem når de selv vil, se denne ring og se på det navn som står i den, og vite at det er et pant på den annens kjærlighet og troskap, vite at en selv er elsket, er gjenstand for kjærlighet. Det er alltid en særegen lykke å vite seg selv som gjenstand for kjærlighet.

Så har da også Jesus gitt alle sine venner en ring, paktstegn og troskaps pant. Og det er den Hellige Ånd i og med Ordet og sakramentene. For der den Hellige Ånd griper og bevitner Ordet om Jesus for hjertet, der kommer en høy og sterk visshet i sjelen om at en er Guds barn og er gjenstand for den evige kjærlighet (Rom. 8, 16). Og der den Hellige Ånd gir oss, i sitt lys å ete nattverden og betenke vår dåp i den treenige

Guds navn, der kommer en stadig bekreftelse for hjertet om at vi eier syndernes forlatelse og Kristi rettferdighet, og står i den nåde ved hvilken vi er gjenstand for Guds usigelige barmhjertighet.

Min venn: Grunner du meget på Ordet? Bruker du flittig nattverden? Betenker du ofte din dåp? Hvis du ikke gjør det, hvordan kan du da vente at der skal være frimodighet og visshet i din sjel du som aldri betrakter den feste-ring med løfter og tilsagn som Guds sønn har gitt din sjel?

For disse tre, Ordet, dåpen og nattverden er gitt deg for at du ved dem i troen skal ha et styrkebelte.

Frykter jeg min tro å miste – Jesus holder fast
Vil til fall meg Satan friste – Jesus holder fast.
Han meg holder fast, han meg holder fast
ti min frelser elsker meg. Han meg holder fast.

(Utdrag fra boken “Rettferdiggjort av tro”) □

Korsets nytte

AV CHRISTIAN SCRIVER

Da vår Herre og frelser hadde forutsagt sine disipler sin lidelse og sin død, vendte han seg til folket og sa: *“Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg.”* (Luk 9,23) Jesus skjelner her mellom de troendes trengsler og de alminnelige lidelser og gjenvordigheter som dette liv er så rikt på. De ugudelige har også sin nød og sorg her i verden; men det kan ikke kalles et kors, fordi de jo ikke har noe samfunn med den korsfestede.

Enhver kristen har sitt kors. Ingen får en annens kors. Heller ikke blir noen glemte. Når noe tungt møter meg, skal jeg straks tenke: Dette er et kors som Gud har bestemt for meg. Skulle jeg ikke ville ta imot hva min Gud og Fader gir meg? Vær velkommen mitt kjære kors! Kors og kristen hører sammen.

Vår Frelser har båret korset foran oss. Gjennom lidelse er han gått inn til herlighet. Følger vi ham etter, kan vi også være forvisset om at det etter kors og trengsler vil følge evig herlighet og salighet.

Gud gir sine barn korset for at hans navn skal bli forherliget. Guds kraft sees aldri bedre enn i skrøpeligheit, og hans trøst kjennes ikke bedre enn i trengsler. Korset ydmyger. Det er som Luther sier: “Satte ikke tyrannene og de falske

brødre så hardt inn på meg, ville jeg komme til å hovmode meg over mine gaver og tilskrive alt min egen dyktighet og mine evner og ikke Gud. På den måten ville jeg med all min kunst fare til djevelen.” En annen gudfryktig lærer sier i fortalen til en av sine bøker: “Er det noe godt i den, takker jeg Gud og korset for det.” Det er jo så at man lærer den beste styrmann å kjenne i stormen, den dyktigste lege i den hardeste sykdom og den beste venn i nøden. Slik kan vi også i kors og trengsel lære hva vi har i Gud, den beste hjelper, legen over alle leger og den mest trofaste venn. I korsets tider har mange sett inn i evangeliets hemmelighet.

I kors og trengsler samler vi erfaringer. *“Trengselen virker tålmodighet, tålmodigheten et prøvet sinn og det prøvede sinn håp.”* (Rom 5,3-4) I trengselen kan vi få medfølende og medlidende hjerter. På den måte kan korset bli våre medmennsker til nytte. Mest gagner det oss selv. Ved korset tilgjerdet Gud vår vei med torner. Trengslenes ild bløtgjør vårt hjerte så Gud kan trykke sitt segl på det. I trengselstider kan vi vokse i nåden. Der finnes ikke lykkeligere Guds barn enn de som mest får prøve korset. Korset forvisser oss om både om Guds nåde i tiden og den himmelske glede i evigheten. *“Alle dem Herren elsker, refser og tukter han.”* (Åp 3,19)

Apostelen Paulus ser korset som en gave. *“Eder ble det unt, for Kristi skyld – ikke bare å tro på ham, men og å lide for hans skyld.”* (Fil 1,29) En erfaren prest fortalte: Da han var ung og nylig hadde begynt sin prestegjerning, kom han engang på besøk til en gammel gudfryktig naboprest. Denne tok vel imot ham og gjorde det hyggelig og godt for ham. Da den unge prest sa farvel, sa den gamle til ham: “Jeg ville gjerne si Dem noe, kjære pastor, som kunne minne Dem om meg. Vet de hva der fattes Dem?” “Ja,” svarte den unge presten, “det er nok mangt og meget, mere lærdom, en god hustru og et lykkelig hjem.” “Nei,” sa den gamle, “ett fattes Dem: Kors, kors kors.” Disse ord husket den unge presten gjennom livet. Han fikk kjenne meget av kors og trengsler i verden.

Vår Frelser sier at vi skal ta korset opp og følge ham. Mange gjør det nødtvungen og med

uvillig sinn, sukkende og gråtende. De sier: “Jeg må lide. Det er ingen råd med det.” Andre tar korset opp og bærer det tålmodig, men ser det som en byrde de gjerne ville være kvitt. De sier: “Jeg kan lide. Gud gir meg kraft.” Atter andre igjen tar ikke bare korset villig opp; men de elsker korset og vet at det er kjennemerke på Jesu etterfølgere, og at det er Guds barns ære og skatt her i verden. De sier: “Jeg vil lide. Jeg elsker korset. Det kommer fra min Fader. Min Frelser har båret det foran meg.”

Aldri er Gud sine nærmere enn i korsets tider. På korsets vei har vi et hellig selskap i de hellige engler og alle de hellige på jorden. Og de troendes kors hører bare tiden til. Etter korset får vi kronen.

(Fra boka “Sjeleskatt”) □

Gamle brønner og gamle murer

AV DAG RISDAL

“Og Isak gravde opp igjen de brønnene som de hadde gravd i Abrahams, hans fars dager, og som filistrene hadde kastet til etter Abrahams død. Og han gav dem de samme navn som hans far hadde gitt dem.” (1Mos 26,18)

Her gjentar Isak det samme som hans far, Abraham, hadde gjort.

I en forstand er det også en kristens oppgave å “gjenta” det som er fra begynnelsen: det vil si å forkynne Guds Ord, vitne om Jesus, gjenopprette Guds Ords autoritet, gjenreise de nedbrutte murer, sette portene i stand og grave opp igjen de gamle brønner.

Åndelig fornyelse

Denne gjerning i folket kan vi kalle reformasjon, eller åndelig fornyelse, eller sann, bibelsk vekkelse. Som en følge av syndefallet vil det alltid være “filistere” som ødelegger

Herrens verk, og som kaster igjen de gamle brønner. Der Guds Ord blir sådd, kommer alltid en fiende og sår ugress.

Der den sunne lære blir fremholdt, kommer det alltid falske lærere og tilstopper de livgivende kilder. Derfor må Gud hele tiden kalle en Isak eller en medarbeider til å grave opp igjen de gamle brønner og gi dem samme navn.

Denne beretning om Isak som gravde opp igjen de brønner som de hadde gravd i “fedrenes dager”, gir oss et forunderlig lys over den aktuelle åndskamp.

En brønn i et ørkenstrøk er jo egentlig et under. Vi er totalt avhengige av vann. Uten vann – intet liv! Den verste ugjerning en fiende kan gjøre i slike tørre strøk er å kaste igjen brønnene eller å tilstoppe vannkildene! Og vannet står i Bibelen som bilde på “levende vann”, det vil si Jesus selv og det evige liv! Jesus sier: “*Kjente*

du Guds gave, og visste hvem det er som sier til deg: Gi meg å drikke - så hadde du bedt ham, og han ville gi deg levende vann" (Joh 4,10).

Nehemias og Esra

Når disse åndelige brønner som har med Jesus og Guds Ord å gjøre blir "forurenset" eller kastet igjen, blir det kamp i Åndenes verden! Da kjenner en seg igjen i Neh 9,37: "Vi er i stor nød!" Tanken går da til våre åndelige fedre som formidlet til oss en arv: "Kom i hu deres veiledere, de som har talt Guds ord til dere. Legg merke til den utgang deres livsferd fikk, og følg etter dem i deres tro" (Heb 13,7).

Men nå er det trosstyrkende å legge merke til i Bibelen at Isak har fått mange "etterfølgere" - det vil si slike som har satt i stand det som har vært revet ned. Nehemias er en av dem. Han fikk en "gjenreisnings-visjon" mens han var i bønn til Gud. Jerusalems mur var nedrevet og portene oppbrent. Gud kalte Nehemias til å bygge opp igjen muren. Nehemias fikk nåde til oppildne folket. Han sa til sine medarbeidere: "Dere ser selv den ulykke vi er i, at Jerusalem ligger øde og portene oppbrent. Kom og la oss bygge opp igjen Jerusalems mur, så vi ikke skal være til spott lenger" (Neh 2,17).

Det første Nehemias satte i stand var

Fåreporten (Neh 3,1). Det var den porten slaktefårene skulle gå igjennom. I åndelig betydning er dette talende! Vi blir minnet om Joh 1,29: "Se der er Guds lam, som bærer verdens synd!"

Og da muren var gjenoppbygget, ble presten Esra satt til å gjenopprette Guds Ords autoritet i folket (Neh 8). Nehemias og Esra var - i den tid de levde - redskaper for Herren til å grave opp igjen de gamle brønner.

"Spør etter de gamle stier..."

Profeten Jeremias fikk en tilsvarende oppgave i sin generasjon; "Så sa Herren: Stå på veiene og se til. Spør etter de gamle stier. Spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den" (Jer 6,16).

Og det hendte også at de sanne profeter ble kastet i tomme brønner, fulle av dynn. Dette skjedde med Jeremias. Han ble ikke tålt. Budskapet var for skarpt og ransakende. For i få ham til taushet, ble han kastet i en brønn (Jer 38,6). Men det er godt om det finnes en Ebed-Melek som kan hjelpe den sanne profet opp av "motløshetens dynn" (Jer 38,7-13) - slik at profeten igjen får nytt mot til å stå frem med Ordet fra Herrens munn.

Så kan vi gjerne si med Klag 5,21: "Herre,

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2023.
I tillegg får du nr 5 og 6 av 2022.

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales: Se side 31

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

*vend oss igjen til deg, så vi kan komme tilbake!
Forny våre dager så de blir som før i tiden”*

Trøst den lille rest

En sann åndelig fornyelse kan komme der det gamle evangelium får lyde klart og rent: “For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går forta, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft” (1 Kor 1,18).

Når det gjelder de gamle stier eller brønner, er det ikke bare spørsmål om å ta oppgjør med de falske profeter og lærere. En viktig oppgave er også å styrke dem som ønsker å stå på Skriftens gamle grunn! “*Våk opp, og styrk de andre som var iferd med a dø*” (Åp 3,2). Det å oppmuntre og trøste den lille rest - i den aktuelle åndssituasjon - er av største betydning! I budskapet til Sardes- menigheten har vi et ord om hvordan fornyelsen finner sted: “*Kom derfor i hu hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg!*” (Åp 3,3).

En må altså lytte til Ordet som i begynnelsen. En må lære og høre budskapet om Jesus som i den første tid og bli i det - ta vare på det. Da vil selve evangeliet virke omvendelse.

Kristendom og religiøsitet

Vi startet bibelstudiet med Isak som gravde opp igjen de gamle brønner. Det står også at han gav

dem de samme navn som hans far hadde gitt dem. Vi bør i forkynnelsen fremholde Bibelens egne ord og uttrykk - slik at det bibelske saksinnhold blir bevart. Hvis gjæføðelsens nødvendighet blir utelatt i forkynnelsen - slik det er tendens til i dag - vil skillet mellom religiøsitet og en frelsende tro på Kristus bli borte.

Ordet om korset må markere skillet mellom sann kristendom og religiøsitet. “*For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet*” (1 Kor 2,2).

En hjertesak som angår de gamle brønner, bør vel også nevnes: bønnemøtene og bedehuset!

I 1 Joh 1,1-3 hører vi at frelsen, syndenes forlatelse og det evige liv kommer gjennom et budskap, nemlig budskapet om ham som er fra begynnelsen! Ved å ta imot dette budskap, tar vi imot Guds Sønn – Jesus Kristus – han som er fra evighet.

“*La det som dere har hørt fra begynnelsen, bli i dere. Dersom det dere hørte fra begynnelsen, blir i dere, da skal også dere bli i Sønnen og i Faderen. Og dette er det løfte han lovt oss: det evige liv*” (1 Joh 2,24-25).

(Fra Bibelsk Tro nr. 1/1996) □

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

Hvordan bør Joh 3,16 oversettes?

AV OLAV HERMOD KYDLAND OG EIVIND GJERDE

I det siste har det foregått en debatt om oversettelsen av Joh 3,16. Nå sist i et innlegg fra Generalsekretæren i Bibelselskapet, Øyvind Haraldseid, kalt “Det er ingen grunn til å boikotte Bibelselskapets oversettelse.” (Dagen 16.12.2022)

Styret i Bibelselskapet har nå avgjort og fastslått at Joh 3,16 skal lyde i den nye bibelutgave av 2024: *“Så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå tapt, men ha evig liv.”*

Tidligere utgaver, både i 1978 oversettelsen og 2011 oversettelsen står det “gå fortapt”.

Vi undrer oss over hvorfor det var nødvendig å forandre på denne oversettelsen, selv om vi vet at begrepet “apollymi” kan og er oversatt på forskjellige måter i Bibelen.

I Dagen 14.11.2022 hadde Alf Danbolt et innlegg kalt “Betyr ‘apollymi’ det samme som fortapelse?” I dette innlegget forklarer han klart og tydelig hvordan dette begrepet er brukt både i GT (Sepuaginta) og NT. Vi anbefaler alle til å lese det.

Følgelig kan vi si at språklig sett kan en oversette “apollymi” med “gå tapt”. Men vi mener at det ikke er dekkende når en tenker på alternativet “ha evig liv.” Vi ser det på samme måte som Jon Kvalbein (Dagen 14.12.2022) at med analogi til dagligtalen så vil det medføre at Joh 3,16 blir tolket som “å miste livet” eller “bli tilintetgjort.” Altså noe som bare hører til dette jordiske livet uten tanke på evigheten.

Men saksinnholdet i Joh 3,16 er helt annerledes. Det er tale om den dobbelte utgangen av livet, enten evig liv i Guds himmel eller fortapelsen under Guds vrede og dom til evig tid.

For Guds barn som har tatt imot Jesus

som sin frelser og blitt døpt, er det evige liv som begynner her i tida, men fullendes i Guds evige himmel. Men de som ikke vil ta imot Jesus som frelser, går fortapt fordi de ikke ville ta imot Guds enbårne Sønn som kom for å frelse verden (Joh 3.36).

Haraldseid hevder: “Bibelselskapets oversettelser er svært godt kvalitetssikret, og den gjengir meningsinnholdet i de bibelske kilde-tekstene på en gjennomtenkt og forsvarlig måte.”

At de er språklig dyktige, tviler vi ikke på. Men hvor er den språklige klarheten og forpliktelse på Bibelens samlede vitnesbyrd om fortapelsen, når de vil oversette “apollymi” på en måte som lett vil bli misforstått?

For “gå tapt” i Joh 3,16 kan tolkes på ulike måter. Det er nærliggende å tolke “gå tapt” for dem som ikke tror på Jesus, som å bli tilintetgjort. Men da havner en i den såkalte annihilasjonslære som er fullstendig fremmed for Bibelens lære.

Hvorfor kan en ikke da fortsette med å oversette apollymi med å “gå fortapt”, når en vet at noen, både teologer og lekfolk, vil anvende denne nye oversettelsen og hevde at det finnes ikke noen evig fortapelse under Guds vrede og dom?

Men både Jesus og hans apostler forkynte tydelig og mange ganger om fortapelsen (se Joh 3,36; Matt 25,41, 46; 23,33; 2 Tess 1,9!).

Etter vårt teologiske grunnsyn basert på Bibelens autoritet og inspirasjon så burde oversettelsen av Joh 3,16 beholdt begrepet “gå fortapt” som er i samsvar med Bibelens lære om den dobbelte utgangen av dette livet, enten til evig liv eller til evig fortapelse. □

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Adolph Saphir (1831 – 1896)

Ungarsk jøde som konverterte til kristendommen.
Presbyteriansk misjonær.
Han har skrevet flere teologiske bøker.

Anders Hovden (1860-1943)

Norsk sokneprest og salmedikter

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Christian Scriver (1629-1693)

Tysk prest og forfatter

Dag Risdal 1934-2007

Cand. real. Studiesekretær i Indremisjonsselskapet. Bibelskolelærer på Fjellhaug 1969-76. Forkynner i NLM fra 1989 til han ble pensjonist.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Jan Jensen

Født 1970 i København, Cand. mag. i historie. Uddannet regnskabsassistent 1993. Elev på Børkop Højskole 1995. Merkonom i Markedsføring 1996. Kontorassistent i Dansk Luthersk Forlag 1996-98. Har arbeidet i regnskapsavdelingen i forskjellige private firma. Arbeider nå som butiksassistent.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandsosen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i

27 år ved Sygna videregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Olav Valen-Sendstad (1904-1963)

Teologisk embetseksamen i 1928 og dr. philos i 1948. Prest, forkynner og forfatter.

Ole Langeland (1830 - 1934)

Norsk forkynner og andaktsbokforfatter

Per Nordsetten (1837 – 1923)

Norsk bonde, forkynner og sangforfatter

Ragnar Opstad

Født 1938 på Nærbø. Realskole og handelsskole. Ulike kontorstillinger. Nå pensjonist.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte	
Søndag	29. jan.	11.00	Per Tjøstheim	
Onsdag	01. feb.	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	05. feb.	11.00	Axel Saxe	
Søndag	12. feb.	11.00	Arvid Bjerga	
Søndag	19. feb.	11.00	Steinar Handeland	
Søndag	26. feb.	11.00	Erik Nordbø.	Nattverd
Onsdag	01. mars	19.30	Bibelgruppe	
Søndag	05. mars	11.00	Finn-Widar Knutzen	
Lørdag	11. mars	19.30	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad	
Søndag	12. mars	11.00	Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad	
Uke 11				
Tirsdag til lørdag		19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Søndag	19. mars	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Uke 12				
Tirsdag til lørdag		19.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen
Søndag	26. mars	11.00	Øyvind Samnøy	Flymisjonen

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

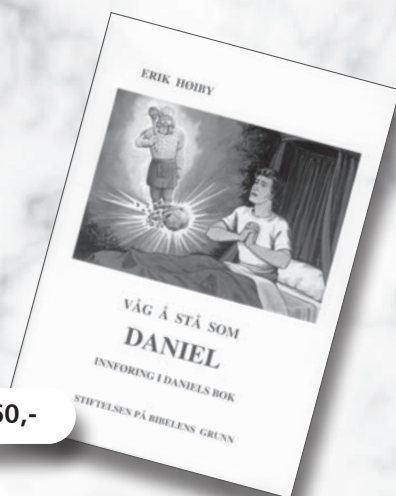
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstocka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

ISSN 0804-0532

Returadresse:

Postboks 67

4349 Bryne

For Guds folk er hvilen tilbake

For Guds folk er hvilen tilbake I himmelens salige hjem,
Bak trengselens skyfulle dage En hviledag venter på dem.

Her går de foraktet, har møye, Anfektelser, strid og besvær.
Her gråter så titt deres øye, De sukker: Akk, var vi dog der!

Dog midt under striden og nøden Til Golgata søker de hen.
For han som for dem gikk i døden, Er alltid den trofaste venn.

De sier så ofte: Hør, vekter, Er natten ei snart nå forbi?
Som hjorten av tørst vi forsmekter, Gud, gi det snart morgen må bli!

Kun stille, min brud, til jeg kommer! Å, frykt ei og engstes ei så!
Du ser jo det tegner til sommer, Og kronen du snarlig skal få!

For himmel og jord skal vel vike, Men aldri det løfte du fikk!
Å, tenk ei at jeg kan deg svike, For deg jeg i døden jo gikk!

Halleluja, amen, ja, amen! Høylovet min brudgom så stor!
Snart skal vi med ham være sammen For evig i himmelens kor.

(Nr. 865 i Sangboken. Fritt etter Peder Moe 1889
ved Per Nordsletten 1891)